

[Dohrmann]

Jeg skal selvfølgelig ikke bebrejde skatteministeren, at han ikke har ændret opfattelse, men vil blot sige, at skatteministerens bekymring over udpumpning af købekraft, som ministeren udtrykte det, ikke harmonerer ret meget med det, vi har oplevet inden for de sidste dage i forbindelse med overenskomsterne inden for det offentlige område. Derfor er ministeren og jeg i bund og grund uenige om det formål, ministeren mener de store energiafgifter tjener. Og når ministeren fastholder, at reguleringen først skal finde sted pr. 1. april, er det om ikke udenomssnak så i hvert fald helt klart hensigten, at folk simpelt hen skal ribbes ind til skindet for at holde deres boliger opvarmede. Det synes vi er så umoralsk, at vi i det mindste vil gøre dette forsøg på at få de høje energiafgifter sænket.

Både ministeren og andre har været inde på, at de forhøjede energiafgifter intet som helst har med grænsehandel at gøre. Jamen det viser med al tydelighed, at man egentlig ikke er klar over konsekvenserne af de love, man vedtager herinde. Jeg kunne i den forbindelse udmærket have skrevet hele vores begrundelse for, at vi i sin tid stemte imod påskepakkens afgiftsforhøjelser, af. For hvis der er noget, der har ødelagt grænsehandelen og fremmet butiksdøden, vel at mærke på den danske side af grænsen, er det påskepakkens afgiftsforhøjelser. I en bred stribe nord for grænsen har vi oplevet, at tankstationer er lukket, at der er blevet fyret i hundredvis af ansatte, at nøglen er blevet drejet rundt ikke alene på tankstationer, men også hos mindre købmænd, for der sker nemlig det, at folk selvfølgelig kører ned og henter benzin, som er blevet den helt store slagvare i Vesttyskland, og mens den ene af ægtefællerne holder i kø og venter på at komme til, går den anden ud og foretager indkøb af de dagligvarer, som man normalt ville have købt hos den lokale købmand. Derfor har påskepakkens energiafgifter betydet enormt meget for hele opsvinget af grænsehandelen. Og det ved skatteministeren udmærket godt. Det var bl.a. også derfor, at skatteministeren for ikke så længe siden fremsatte et forslag om at sænke afgifterne på de mindre fjernsyn. Det støttede vi, ikke fordi vi tror, det vil ændre ret meget, men det var trods alt en lille bitte ting. Men hvis påskepakkens afgiftsforhøjelser ikke var blevet gennemført, havde mini-

steren heller ikke haft nødt til at sænke afgifterne på tv-apparaterne. Sådan hænger det sammen, og det er derfor, bemærkningerne til vores forslag indeholder så meget vedrørende grænsehandel.

Den store overraskelse blandt de enkelte ordførere var vel egentlig den socialdemokratiske ordfører. Socialdemokratiet stemte jo sammen med os andre imod afgiftsforhøjelserne, og i dag hører vi også den socialdemokratiske ordfører på samme måde som de andre ordførere påpege alle de urimeligheder, som påskepakken og afgiftsforhøjelserne har medført, men alligevel indleder hr. Hans Hækkerup sandelig med at sige, at han ikke kan støtte Fremskridtspartiets forslag. Og dermed er Socialdemokratiet jo faktisk regeringens afgiftspolitiske garant – sådan må det betegnes.

Efter de udtalelser, der bl.a. er faldet fra formanden for Kristeligt Folkeparti, som desværre ikke er til stede her i dag, men som har fyldt dagspressen med sine pæne udtalelser om, at nu skulle energiafgifterne sænkes, for folk frøs – hele næstekærligheden kom frem i de rørende udtalelser, formanden er citeret for i dagspressen – er det helt klart, at ikke alene hr. Arne Bjerregaard, men også resten af Kristeligt Folkeparti på trods af fru Bente Junckers udtalelser her i dag nærmest er moralsk forpligtede til at støtte Fremskridtspartiets forslag.

Som bekendt var der kun en enkelt stemmes flertal, da påskepakken blev vedtaget, og det var hr. Breckmann, som sad og skældte ud dernede på sin plads, da han mere eller mindre blev voldtaget til at stemme for den.

Det er derfor, Socialdemokratiet i dag optræder i rollen som regeringens garant vedrørende forhøjelse af afgifterne. Og det synes jeg ærlig talt er en af de største overraskelser, der er kommet.

Regeringen kan kun finde ud af at sætte afgifterne op, sagde hr. Hans Hækkerup. Jeg må så konstatere, at Socialdemokratiet kun kan finde ud af at stemme imod, hvis der vel at mærke ikke findes et flertal imod. Men den dag, hvor der er en chance for at få det ændret igen, melder Socialdemokratiet pas, og så erklærer man sig parat til at støtte regeringspartiernes afgiftspolitik – trods nogle mindre småting, der bliver nævnt i forbifarten.